

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/424/2014
Identifikačné číslo spisu:	5112236698
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5112236698.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletého R. J. bývajúceho u otca, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, pracovisko Kysucké Nové Mesto, dieťa rodičov matky Mgr. E. J., bývajúcej v Q., a otca Ing. J. J., bývajúceho vo L., zastúpeného JUDr. Milanom Galandom, advokátom so sídlom v Bratislave, Veternicova 12, o výkon rozhodnutia o výchove maloletého dieťaťa, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 30 Em 6/2012, o dovolaní otca proti uzneseniam Krajského súdu v Žiline z 11. februára 2013 sp.zn. 21 CoE 15/2013, z 30. mája 2013 sp.zn. 9 CoE 84/2013 a zo 17. júna 2014 sp.zn. 9 CoE 54/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 11.februára 2013 sp.zn. 21 CoE 15/2013 a uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2013 sp.zn. 9 CoE 84/2013 o d m i e t a.

Konanie o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 17. júna 2014 sp.zn. 9CoE 54/2014 z a s t a v u j e.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina uznesením zo 16. novembra 2012 č.k. 30 Em 6/2012-5 ustanovil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, pracovisko Kysucké Nové Mesto za opatrovníka pre maloleté dieťa R. J., na zastupovanie v konaní o výkon rozhodnutia vo veci starostlivosti o maloleté dieťa. Rozhodol tak v zmysle § 31 ods. 2 Zákona o rodine.

Krajský súd v Žiline uznesením z 11. februára 2013 sp.zn. 21 CoE 15/2013 na odvolanie otca potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne (§ 219 ods.1 O.s.p.). Odvolací súd uviedol, že námietky zaujatosti odvolateľa nesmerovali proti celému Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, pracovisko Kysucké Nové Mesto, ale iba proti konkrétnemu zamestnancovi - fyzickej osobe, ktorá za

tento úrad koná, resp. proti bližšie nešpecifikovaným osobám. V takomto prípade je oprávnený o námietke zaujatosti a vylúčení zamestnanca rozhodnúť len príslušný úrad v zmysle zákona č.71/1967 Zb. o správnom konaní. Odvolací súd konštatoval, že niet dôvodu, pre ktorý by Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina nemohol vykonávať funkciu kolízneho opatrovníka. K námietke odvolateľa, že úrad nemohol vykonávať svoje procesné oprávnenia z dôvodu nenadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o jeho ustanovení, odvolací súd poukázal na to, že uznesenie o ustanovení kolízneho opatrovníka je v zmysle § 171 ods. 2 O.s.p. predbežne vykonateľné bez ohľadu na nadobudnutie jeho právoplatnosti.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal otec (ďalej „dovolateľ,“) dovolanie. Vo svojom dovolaní žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie alternatívne, aby ustanovil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Martin za opatrovníka maloletému dieťaťu v konaní o úprave práv a povinností k maloletému dieťaťu. Dovolanie zdôvodnil tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Vytýkal odvolaciemu súdu, že v odvolaní podal námietku zaujatosti voči právnickej osobe - Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina, pracovisko Kysucké Nové Mesto, a nie proti konkrétnemu zamestnancovi.

Okresný súd Žilina uznesením z 3. apríla 2013 č.k. 30 Em 6/2012-57 vyzval dovolateľa v zmysle § 241 ods. 1, 4 O.s.p., aby si v lehote 10 dní zvolil advokáta - zástupcu pre dovolacie konanie a doručil súdu plnomocenstvo oprávňujúce advokáta na jeho zastupovanie pred dovolacím súdom s poučením, že ak tieto nedostatky neopraví, nedoplní, okresný súd predloží dovolanie na rozhodnutie dovolaciemu súdu.

Proti uvedenému uzneseniu okresného súdu podal otec odvolanie, v ktorom žiadal, aby mu ako účastníkovi konania, u ktorého sú predpoklady, aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, ustanovil súd za zástupcu Centrum právnej pomoci alebo advokáta.

Krajský súd v Žiline uznesením z 30. mája 2013 sp.zn. 9 CoE 84/2013 odvolanie otca odmietol v zmysle § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p. ako odvolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Rozhodol tak za použitia ustanovenia § 241 ods. 3 O.s.p. v spojení s ustanovením § 209 O.s.p. a per analogiam na ustanovenie § 202 ods. 3 písm. l/ O.s.p. Uviedol, že vzhľadom k tomu, že nešlo o konečné rozhodnutie a týkalo sa otázky vedenia konania, odopretie možnosti opravného prostriedku otcovi maloletého proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, nemohlo byť na ujmu jeho právam ako účastníka konania.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol otec dovolaním, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a odvolací súd vec nesprávne právne posúdil (§ 241 ods. 2 O.s.p.). Namietal, že odvolanie podal včas v zákonnej lehote 10 dní, pričom v ňom požiadal súd o ustanovenie zástupcu z dôvodu ochrany záujmov účastníka konania.

Po vrátení veci dovolacím súdom Okresný súd Žilina uznesením z 30. apríla 2014 č.k. 30 Em 6/2012-175 opäťovne vyzval dovolateľa s poukazom na ustanovenie § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., aby si v lehote 10 dní zvolil advokáta - zástupcu pre dovolacie konanie vedené o dovolaní podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 11. februára 2013 sp.zn. 21CoE 15/2013 a doručil súdu plnomocenstvo oprávňujúce advokáta na jeho zastupovanie pred dovolacím súdom pod následkom odmietnutia dovolania.

Na základe odvolania otca podaného proti uzneseniu Okresného súdu Žilina z 30. apríla 2014 č.k. 30 Em 6/2012-175 rozhodol Krajský súd v Žiline uznesením zo 17. júna 2014 sp.zn. 9 CoE 54/2014 tak, že podané odvolanie odmietol v zmysle § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p., pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Rozhodol tak za použitia ustanovenia § 241 ods. 3 O.s.p. v spojení s ustanovením § 209 O.s.p. a per analogiam na ustanovenie § 202 ods. 3 písm. l/ O.s.p. Vzhľadom k tomu, že nešlo o konečné rozhodnutie a týkalo sa otázky vedenia konania, odopretie možnosti opravného prostriedku otcovi maloletého proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu,

nemohlo byť na ujmu jeho právam ako účastníka konania.

Matka maloletého k dovolaniam uviedla, že jej nie sú známe dôkazy preukazujúce včasnosť podania odvolaní otca maloletého, podané dovolania považovala za účelové, smerujúce k dosiahnutiu odcudzenia s jej synom.

Kolízny opatrovník sa k podaným dovolaniam nevyjadril.

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 11. februára 2013 sp.zn. 21 CoE 15/2013 podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že podané dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, a preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V predjednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol otec maloletého dieťaťa dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému v ustanovení § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. Dovolanie preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní, v ktorom bolo vydané, došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Dovolanie teda v zmysle týchto ustanovení nie je prípustné.

Dovolateľ v dovolaní namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods.2 písm. b/, c/ O.s.p.). Odvolaciemu súdu vytýkal, že nenamietal zaujatosť konkrétneho

zamestnanca konajúceho v mene ustanoveného kolízneho opatrovníka, ale námietka smerovala voči Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Žiliny, pracovisko Kysucké Nové Mesto, ako právnickej osobe, o ktorej mal súd rozhodnúť.

K týmto námietkam dovolací súd uvádza, že tzv. iná vada konania je síce relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli by mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp.zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp.zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp.zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp.zn. 4 Cdo 68/2011, z 23. júna 2011 sp.zn. 6 Cdo 41/2011).

Na dôvažok dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal aj s námietkou zaujatosti vznesenou dovolateľom vo vzťahu k ustanovenému kolíznemu opatrovníkovi ako úradu, keď konštatoval „že neexistuje dôvod, pre ktorý by Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina nemohol vykonávať funkciu kolízneho opatrovníka,, (viď str. 3 odsek 4 napadnutého rozhodnutia).

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods.1 a 2 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie otca proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 11. februára 2013 sp.zn. 21 CoE 15/2013 v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2013 sp.zn. 9 CoE 84/2013 podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že podané dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním je napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., proti ktorým zákon dovolanie pripúšťa. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Prípustnosť dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998).

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Z obsahu dovolania (§ 41 ods. 2 O.s.p.) je zjavné, že dovolateľ namietal nesprávne odmietnutie jeho odvolania odvolacím súdom ako oneskorene podaného hoci bolo podané včas.

Vzhľadom k tomu, že k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť aj v dôsledku nesprávne odmietnutého odvolania, zaoberal sa dovolací súd tým, či zo strany odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu procesných ustanovení, ktoré by mohli mať za následok odňatie možnosti dovolateľa konať pred odvolacím súdom a vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

Po preskúmaní rozhodnutia odvolacieho súdu dospel dovolací súd k záveru, že táto námietka dovolateľa je neopodstatnená. Z obsahu odôvodnenia odvolacieho súdu je zrejmé, že k odmietnutiu odvolania dovolateľa došlo v zmysle § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 202 ods. 3 písm. l/ O.s.p. per analogiam, nakoľko smerovalo proti rozhodnutiu proti, ktorému nie je odvolanie prípustné. Odvolací súd vysvetlil, že v danom prípade nešlo o konečné rozhodnutie a preto odopretie opravného prostriedku proti nemu, nemohlo mať za následok ujmu na právach účastníka. Je síce pravdou, že v odôvodnení rozhodnutia sa odvolací súd dopustil zrejmej nesprávnosti, keď uviedol, že „odvolanie odmieta ako oneskorene podané podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.,,; táto zmätočnosť v odôvodnení však nemohla mať za následok odňatie možnosti dovolateľa konať pred súdom, pretože z ostatnej časti odôvodnenia je zrejmé, z akých dôvodov bolo odvolanie odmietnuté, t.j. pre jeho procesnú neprípustnosť, čomu zodpovedá aj citácia všetkých zákonných ustanovení, ktorá bola správna.

Za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť pred súdom konať a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. sa v judikatúre najvyššieho súdu považuje aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v prípade, že podmienky pre takéto rozhodnutie neboli splnené (viď primerane napríklad R 23/1994, R 4/2003, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp.zn. 1 Cdo 41/2000, sp.zn. 2 Cdo 297/2008, sp.zn. 3 Cdo 240/2012, sp.zn. 6 Cdo 53/2011). Takáto situácia však nastáva len v tom prípade, ak sa súd v dôsledku takéhoto nesprávneho procesného postupu odmieta zaoberať meritom veci a účastník nemôže dosiahnuť preskúmanie a prípadne zmenu rozhodnutia o uplatnených právach a povinnostiach, čo má za následok odmietnutie spravodlivosti (denegatio iustitiae).

V prejednávanom prípade nemožno prehliadnuť, v akom štádiu občianskeho súdneho konania bolo odvolanie dovolateľa podané a proti akému rozhodnutiu smerovalo. Uznesením vydaným súdom prvého stupňa postupom v zmysle § 43 ods.1 O.s.p., proti ktorému je zo zákona odvolanie neprípustné (§ 202 ods. 3 písm. l/ O.s.p.), tento súd realizoval svoju zákonnú povinnosť danú mu ustanovením § 241 ods. 4 O.s.p. Účelom týchto ustanovení je zabezpečiť, aby boli splnené procesné podmienky na prejednanie a rozhodnutie, v danom prípade dovolania a odstránenie nedostatkov, ktoré by v konečnom dôsledku mali za následok odmietnutie dovolania bez jeho meritórneho prejednania (§ 218 ods. 1 písm. d/ O.s.p.) prípadne zastavenie odvolacieho konania pre nesplnenie odstrániteľných podmienok odvolacieho konania (§ 104 ods. 2 O.s.p.). Išlo teda o procesné rozhodnutie týkajúce sa vedenia konania s dôsledkom len pre určité štádium občianskeho súdneho konania, ktoré však nebolo konečným rozhodnutím súdu o právach a povinnostiach účastníkov konania a ani konečným rozhodnutím súdu o dovolaní otca. Rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo odvolanie voči tomuto rozhodnutiu odmietnuté ako procesne neprípustné, preto nemohlo mať za následok znemožnenie realizácie procesných práv dovolateľa ani mu neodňalo jeho právo na súdnu ochranu. Konanie tak nebolo zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľ tiež namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods.2 písm. b/, c/ O.s.p.).

K tejto námietke dovolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie uznesenia k bodu 1 textu a konštatuje, že ako už bolo vyššie uvedené vady v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., na ktoré

dovolateľ poukázal, nezakladajú procesnú prípustnosť dovolania, preto sa nimi dovolací súd nemohol zaoberať (viď R 54/2012).

Keďže v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 ods.1 a 2 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie otca proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 30.mája 2013 sp.zn. 9 CoE 84/2013 v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, odmietol.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či sú splnené procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o dovolaní otca proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 17. júna 2014 sp.zn. 9 CoE 54/2014, ktorým odmietol odvolanie otca maloletého podané proti uzneseniu Okresného súdu Žilina z 30. apríla 2014 č.k. 30 Em 6/2012-175.

Kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (§ 103 O.s.p.).

Ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia, pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví (§ 104 ods. 2 O.s.p.).

Dovolateľ v dovolacom konaní musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná (§ 241 ods. 1 veta druhá O.s.p.).

V prípade, že dovolateľom je fyzická osoba, ktorá nemá právnické vzdelanie, musí byť v dovolacom konaní zastúpená advokátom. Povinné zastúpenie advokátom je zvláštnou podmienkou dovolacieho konania týkajúcou sa dovolateľa. Účelom je, aby účastníkovi, ktorý sám právnické vzdelanie nemá, bola poskytnutá kvalifikovaná právna pomoc a aby dovolanie vyhovovalo požiadavkám ustanovenia § 241 ods. 1 a 2 O.s.p.

Nedostatok podmienky povinného zastúpenia dovolateľa v dovolacom konaní je možné odstrániť tým, že si dovolateľ zvolí kvalifikovaného zástupcu a k dovolaniu pripojí jeho plnomocenstvo. Ak tak však neurobí, a to ani na výzvu súdu, súd dovolacie konanie zastaví. Nedostatok zastúpenia dovolateľa kvalifikovaným zástupcom bráni dovolaciemu súdu o veci ďalej konať. Citované ustanovenie § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p. je totiž ustanovením kogentnej povahy, ktoré nepripúšťa výnimky.

V danej veci dovolateľ nemá právnické vzdelanie. Súd ho v súlade s § 104 ods. 2 O.s.p. uznesením z 31. júla 2014 č.k. 30 Em 6/2012-273 vyzval na odstránenie väd dovolania s náležitým poučením o povinnom zastúpení advokátom v dovolacom konaní. Dovolateľ na uvedenú výzvu nereagoval a do dnešného dňa nepredložil súdu plnú moc udelenú zvolenému advokátovi na zastupovanie v tomto dovolacom konaní. Plná moc zo dňa 20. júla 2013 (č.l. 164 spisu) a zo dňa 20. júla 2014 (č.l. 266 spisu), ktorú dovolateľ udelil JUDr. Milanovi Galandovi, advokátovi, sa na podané dovolanie nevzťahovala.

So zreteľom na nerešpektovanie výzvy na odstránenie procesného nedostatku podmienky dovolacieho konania zo strany dovolateľa, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolacie konanie o dovolaní proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 17. júna 2014 sp.zn. 9 CoE 54/2014 podľa § 104 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243c O.s.p. zastavil bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

4. O trovách dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 O.s.p. písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.